

University of Groningen

Auditory mechanics of the frog basilar papilla

Schoffelen, Richard Leonard Maria

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2009

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Schoffelen, R. L. M. (2009). *Auditory mechanics of the frog basilar papilla*. s.n.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Nawoord

Dit proefschrift is het resultaat van ruim vier jaar onderzoek naar het binnenoor van de kikker, verricht in het Universitair Medisch Centrum Groningen. Buiten de beschreven wetenschappelijke resultaten leidde dit onderzoek onvermijdelijk tot een aantal andere resultaten. Eén ding is dat mensen je naam wel vergeten, maar nooit dat je de ‘kikkerman’ bent. Ook lijkt het in mensen de onbedwingbare behoefte te wekken om je allerlei kikkerboekjes, -spelletjes, -beeldjes, en -knuffels te geven. Tenslotte, is het een prima gespreksopening op welk feestje dan ook, maar wel één die altijd leidt tot de vraag ‘waarom?’

Het wetenschappelijke antwoord op die vraag is in het voorgaande al aan bod gekomen. Mijn persoonlijke ‘waarom’ was slechts ten dele zuivere wetenschappelijke interesse in het kikkeroor. Het implementeren van de meettechnieken, en de mogelijkheid om hiermee iets te doen wat nog niemand ooit gedaan had, waren belangrijker. Het gevoel bij de eerste geslaagde meting was dan ook één van de (werkgerelateerde) hoogtepunten uit de afgelopen jaren.

Onderzoek doen, of ‘werken aan de grenzen van het weten’ zoals de Rijksuniversiteit Groningen het noemt, is een avontuur. Je trekt een onontgonnen gebied in, met vaak niet meer dan een vaag idee van de richting en de bestemming. De richting wordt onderweg aangepast, de bestemming bepaald en weer veranderd. Het gaat om de reis en niet om de bestemming, en het is dan ook de reis waarvan je moet genieten. De paradox van vele reizen is dat die delen waar je echt van geniet, weliswaar mooi, maar meestal niet zo avontuurlijk zijn; terwijl je van de avonturen waar je na afloop uitgebreid over vertelt vaak niet echt geniet op het moment dat je er middenin zit.

Mijn avontuur begon zo’n vijf jaar geleden, met een vaag idee van richting en bestemming. Van grote delen van de reis heb ik genoten. Dit proefschrift gaat echter nauwelijks over die delen van de reis. Het zijn de verhalen die achteraf de moeite waard bleken om te vertellen: het resultaat van hard werken, met periodes van stress en frustratie en uiteindelijk het gevoel van voldoening. Ieder avontuur heeft beide aspecten nodig.

De bestemming werd onderweg aangepast en de richting bijgestuurd. De nu bereikte bestemming voelt dan ook niet als een eindpunt, maar als een tussenstation. Voor mij betekent dat ik kan beginnen aan het volgend avontuur op weg naar mijn eindbestemming; voor het kikkeroor-onderzoek in het UMCG, dat een volgende avonturier dat pad kan ontdekken en vervolgen.

De belangrijkste les van de cursus projectmanagement, die ik gedurende mijn onderzoek volgde, was dat je als promovendus eigenaar en belangrijkste belanghebbende van je eigen onderzoek bent. Dat is absoluut waar, maar je doet het nooit alleen. Zonder de steun van familie, vrienden en collega’s is het onmogelijk om een promotieonderzoek succesvol af te

ronden. Ik wil iedereen die de afgelopen jaren heeft gezorgd voor een prettige werkomgeving, voor de vragen, antwoorden en suggesties, voor een klankbord of voor de broodnodige afleiding dan ook van harte ook bedanken hiervoor.

Een aantal mensen verdienen veel meer dan een persoonlijk woord van dank, maar dat is het enige dat ik hier kan bieden...

Beste **Pim**, als promotor bood je me de kans dit werk te doen, gaf me de vrijheid om er mijn eigen stempel op te drukken, en fungeerde als sparringpartner op het moment dat ik die nodig had. De positieve insteek en actieve houding waarmee je problemen benaderde heeft me over de nodige dode punten heen geholpen. Mijn dank hiervoor is groot.

Als eerste promovendus die je aanstelde in Groningen, heb ik de afgelopen jaren mogen meemaken hoe je een zeer diverse onderzoeksgroep opbouwde met een prettige open sfeer. Die basis zal in de komende jaren ongetwijfeld leiden tot vele mooie resultaten.

Beste **Hans**, de ‘gouden handen’ zijn inmiddels legendarisch. Zonder jouw kennis en vaardigheid weet ik niet hoeveel van ‘mijn’ onderzoek tot een goed einde zou zijn gebracht. Dank je voor de prettige samenwerking, en de discussies over ‘life, the universe and everything’.

Cris! Op ongeveer hetzelfde moment in dezelfde kleine groep met onderzoek beginnen betekent dat je min of meer tot elkaar veroordeeld bent: dezelfde cursussen, kamergenoten bij conferenties, enzovoorts. Tegen een autochtone Groninger mag je dan zeggen: ‘Ik had het slechter kunnen treffen.’ Dank je! Je bent een geweldige collega en een goede vriend.

Beste **Lisette**, als mijn eerste en enige ‘vaste’ kamergenote was je altijd om mee te denken over oplossingen, of af en toe eens een goed gesprek te voeren. Je maakte een goede werkomgeving nog prettiger.

Besides the work in Groningen, I had the privilege to visit a number of excellent laboratories over the past years. I thank my hosts in these laboratories for their magnificent hospitality and openness about their work. Each visit was a great learning experience, and gave me new energy and inspiration to continue my work.

*Specifically, I would like to thank **AJ Aranyosi** and **Dennis Freeman** again. The extensive insight and explanation I got during my visit to MIT regarding the analysis software and measurement techniques advanced my work months in a couple of weeks.*

Mariëlle, lieve zus, toen je geboren werd wilde ik eigenlijk liever een broertje. Ouder, en hopelijk wijzer, ben ik al jaren ongelooflijk blij dat het deze zus was. Dank je voor je steun en je interesse, je eerlijkheid en je nuchtere kijk op zaken.

Pap en mam, ik weet niet hoeveel jullie begrijpen van het werk dat ik de afgelopen jaren heb gedaan. Maar zonder goed fundament kun je niet bouwen, en voor het (helpen) leggen daarvan ben ik jullie altijd dankbaar; en natuurlijk voor het ‘heim’ op het moment dat ik het nodig heb.

